

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sectio I. In quo consistat divina revelatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

DISPUTATIO QUARTA.

De divinâ revelatione.

SECTIO PRIMA.

In quo consistat divina revelatio.

I.
Ad Fidem
requiritur
locutio, seu
conceptus
interni ma-
nifestatio.

IDES, ut sæpè tum hic, tum in Philosophiâ, Disp. 50. Log. dixi, est assensus nixus auctoritate alterius aliquid dicentis: sicque credere est alterius dictis Fidem adhibere, ac

proinde ad Fidem requiritur locutio, seu ejus, cui Fidem adhibemus, conceptus manifestatio. Ad rem ergo præsentem, Fides divina est assensus, quo Deo loquenti, seu aliquid dicenti credimus, ideoque præter cognitionem quam Deus de re quaque habet, & per quam loquitur sibi, necessaria est operatio aliqua ad extra, seu quid creatum, per quod loquatur nobis, & audiens in rei dictæ notitiam perveniat, eique assentiatur.

II.
Variis mo-
dis fit divi-
na locutio.

Hæc porrò locutio variis modis fit, juxta illud ad Hebræos 1. *Multifariam multisq; modis olim Deus loquens Patribus in Prophetis*, &c. nunc scilicet per voces internas ac spirituales, nunc per materiales & externas, nunc etiam per signa seu characteres, vel in animo audientis, vel in aère, aut alibi efformatos, nunc aliis modis, quos fuscè declaravi tomo primo, Disp. 75. Quælibet tamen illuminatio à Deo immissa non est propriè divina locutio, quam hic inquirimus, sed illa cui ipse suam adjungit auctoritatem, nobisque ut verbum, seu vocem suam, viâ aliquâ & ratione insinuat.

Qualibet
interna illu-
minatio non
est locutio.

III.
Infusio ha-
bitus Fidei
non est Dei
revelatio.

Hinc constat non esse veram sententiam illam, quam aliqui tribuunt Scoto, nempe revelationem Dei ad extra esse infusionem habitus Fidei: hic enim habitus est lumen intellectus ad res revelatas, sicut intellectus ipse est lumen naturale in ordine ad prima principia naturalia. Suarez tamen hic, Disp. 3. Sect. 3. ait Scotum hanc sententiam, constanter saltem, non tenuisse.

IV.
Male iden-
tificatur
principium
efficientium
actus Fidei
cum objecto
ejus forma-
li.

Sed cujuscunque sit hæc opinio, non est admittenda; principium enim effectivum actus Fidei confundit cum objecto formali ejusdem actus, quæ tamen duo longè sunt diversissima; nec enim quis etiamsi credat, & omnino certus sit Ævam exempli gratia comedisse pomum vetitum, & insuper esse hæc de re revelationem divinam, non tamen propterea certus est se habere habitum supernaturalem Fidei, hoc enim nullibi revelatum est, aut definitum, ergo revelatio est quid ab habitu Fidei distinctum. Deinde, ut diximus num. 1. & 2. Revelatio est locutio Dei, hæc autem est rei dictæ, aut conceptus personæ loquentis manifestatio, habitus autem Fidei per se hæc non manifestat, sed requiritur aliqua eorum propositio, aut intimatio, sine qua circa illa nunquam elici potest actus Fidei: Deus quippe, non ut auxilians, sed ut testificans est objectum formale Fidei. Videatur Suarez Sect. illâ tertiâ citatâ, ubi hanc sententiam optimè impugnat, &

Præter habi-
tum Fidei seu
luminis in-
fusionem re-
quiritur re-
velatio, seu
propositio
objecti.

ostendit nec infusionem habitus seu luminis Fidei, nec auxilium ad actus credendi supernaturales eliciendos, posse esse propriè loquendo revelationem, sed præter illa aliam requiri objecti propositionem.

Quod verò in divinis literis interdum dicitur credentem verbo Dei habere testimonium Dei in se, ex quo inferunt aliqui habitum Fidei esse revelationem, præter hunc enim nihil habet in se, seu sibi intrinsicum spectans ad Fidem: Respondetur hoc non sequi; solum enim vult Scriptura habere eum in se Dei testimonium illi assentiendo, sicut dicuntur res intellectæ seu cognitæ esse in animâ; quemadmodum etiam dicitur verba alicujus conservare in mente seu animo: sic de Beatissimâ Virgine dicitur Luc. 2. vers. 51. *Et mater ejus conservabat omnia verba hæc in corde suo*, quamvis nec Sanctissima hæc Virgo voces ipsas, seu verba externa, nec credens habeat loquelam Dei sibi suæque animæ intrinsicam, sed intentionaliter tantum sibi præsentem, per actum scilicet intellectus illam repræsentantem, eique assentientem.

V.
Quo sensu
credens Ver-
bo Dei ha-
bet testi-
monium
Dei in se.

Non quis-
quid esse di-
citur in ani-
mâ, est illi
intrinsicum.

Nec etiam verum existimo, quod docet P. Valentia hic, quæst. 1. punct. 1. §. 5. Albertinus tomo primo Princ. 3. coroll. 4. num. 10. & sequentibus, & Tannerus hic, Disput. 1. quæst. 1. dub. 3. num. 37. Revelationem scilicet divinam duo dicere, conceptum nempe infallibilem Dei, ejusque manifestationem; hoc, inquam, non placet; conceptus enim ille, seu locutio Dei ad intra nequit esse revelatio, hæc namque, ut totâ hæc Sectione ostendimus, est manifestatio conceptus seu locutionis Dei ad intra, sicque hic conceptus non est manifestatio, sed res manifestata, ut per se videtur clarum.

VI.
Revelatio
divina non
includit
conceptum
Dei infalli-
bilem, &
manifesta-
tionem.

SECTIO SECUNDA.

Vtrum revelatio divina sit objectum formale Fidei.

REVELATIONEM, seu infallibilis conceptus Dei interni manifestationem aliquam ad extra, divinæ Fidei necessariam esse videtur certissimum, quæ nimirum sit propositio objecti credendi, & Dei locutio externa. Controversia itaque est inter Theologos, Utrum hæc revelatio creata sit parziale objectum Fidei, an mera conditio ad Fidem prærequisita.

Prima sententia affirmat externam hanc Dei revelationem esse tantum conditionem, totam verò rationem credendi, seu objectum formale Fidei esse Dei veracitatem, ejusque in dicendo infallibilitatem, ac proinde quid adæquatè increatum, ac Deo intrinsicum. Huic sententiæ favere videtur Aureolus in Prolog. pag. 59. Eam tenet Smifinus 1. par. in proem. quæst. 2. num. 62. & nonnulli ex recentioribus.

I.
Ad Fidem
divinam
aliqua re-
quiritur re-
velatio.

II.
Revelatio-
nem non-
nulli dicunt
meram esse
conditio-
nem.

Secunda